

1

25 juli

‘Heb je honger?’ vraagt Wessel.

Ik schud mijn hoofd. Honger zou ik het holle gevoel in mijn maag niet willen noemen. Het zijn meer de zenuwen die aan me vreten. ‘Gaat wel,’ zeg ik, terwijl ik een plank vol gesnipperde uitjes in de koekenpan spatel. ‘Maar dorst heb ik wel. Wil je me nog eens bijschenken?’ Ik knik naar de fles wijn op het aanrecht.

Mijn man vult mijn glas half bij. ‘Drink je niet te veel?’ zegt hij, me met een glimlach de wijn overhandigend. ‘We willen namelijk iets met jou en Martine bespreken straks, Joris en ik.’

Ik zet het vuur laag en draai me naar hem om. ‘Iets bespreken? We vieren toch de verjaardag van Joris?’

‘Dat natuurlijk ook,’ zegt Wessel. ‘Dat natuurlijk ook.’ Hij haalt een hand door zijn dikke, koperkleurige haar. ‘Maar hij gaat mee naar Eilat.’

‘Wat?’

‘Ja. Ik had het niet meer verwacht, maar het leek hem een goed idee. En daar ben ik blij om, we zijn als buddy’s helemaal op elkaar ingespeeld. Ik was al bang dat ik de hele vakantie met Wim zou moeten duiken. Je weet wel, die kleine kale. De meest eigengereide van de hele duikclub, die gaat al-

tijd zijn eigen gang onder water, je kunt niet van hem op aan. Dus ik vind het een hele opluchting dat Joris mee wil. Kun je me de komkommer even geven?’

‘Dat vind ik een slecht idee,’ zeg ik.

‘O?’ Hij grijnst. ‘Ik beloof dat ik hem deze keer in dunnere schijfjes zal hakken.’

Ik onderdruk de neiging met mijn ogen te rollen. ‘Ik vind het een slecht idee dat Joris meegaat, volgens mij is hij nog niet aan een duikvakantie toe.’

‘Waarom niet?’

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Omdat hij een posttraumatisch stressyndroom heeft, weet je nog?’

Wessel schokschoudert. ‘Het lijkt mij juist heel goed als hij uit zijn huis komt. Uit zijn comfortzone. Mensen ontmoeten, nieuwe situaties tackelen. Is niet alleen al het feit dat hij alsnog mee wil een goed teken?’ Hij reikt voor me langs, pakt de komkommer van het aanrecht en begint aan de plastic verpakking te pulken.

‘Maar wat nou,’ zeg ik, ‘als er iets gebeurt waar je niet op bent berekend? Onder water kun je zulke risico’s niet nemen. Dan ben je van elkaar afhankelijk.’

‘Waar ben je bang voor? Dat hij een paniekaanval krijgt onder water?’

‘Ja. Daar ben ik inderdaad bang voor. Als jullie gaan wrakduiken en op dertig meter diepte zitten, kunnen jullie niet in één keer naar boven als er wat misgaat.’

Wessel schilt de komkommer. ‘Er gaat niets mis. Ik ben toch bij hem?’

‘Hij is er nog niet aan toe. Ik heb hem bijna zover dat hij naar een andere psycholoog gaat.’

‘O ja? Dan hoor je andere dingen dan ik. Als jij hem niet meer wilt behandelen, dan stopt hij er sowieso mee, zegt hij.’

‘Dat voelt als chantage. Ik heb me aan mijn deel van de afspraak gehouden door hem twee sessies te geven, hij moet nu echt naar iemand anders.’

‘Yep,’ zegt Wessel. ‘Je hebt je best gedaan, en ik heb hem ook nog een keer uitgelegd waarom het een slecht idee is om bij de vrouw van je beste vriend in therapie te gaan, meer kunnen we niet doen.’

Een stuk schil valt op de grond; ik pak het op en gooi het in het gootsteenbakje. ‘Kun je iets dunner schillen?’ vraag ik. ‘Anders houden we helemaal niets over.’

‘Ik begrijp je zorgen wel,’ zegt Wessel terwijl hij onverstoord doorgaat de komkommer tot nul te reduceren, ‘maar ik denk zelf dat hij er wel aan toe is; het gaat beter met hem dan een tijdje geleden, vind je niet?’

‘Dat wel,’ beaam ik, ‘maar PTSS gedraagt zich onvoorspelbaar, dat weet jij ook wel. Als je nou een bridgereis met hem ging maken, zou het wat anders zijn. Onvoorspelbaar gedrag en de diepzee vind ik een slechte combinatie.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Je kunt toch wel een beetje vertrouwen in me hebben? Ik zal heus goed op hem passen.’

‘Ja, in jou wel.’

Wessel snijdt het restant van de groente in schijfjes. Ik voeg gehakt toe aan de uitjes en maak het rul met de pollepel. Zo werken we een tijdje zwijgend naast elkaar, tot Wessel zegt: ‘Maar waar we het straks over willen hebben, Joris en ik, is de mogelijkheid dat jij en Martine meegaan naar Eilat.’ Voordat ik kan protesteren, heft hij al bezwerend een hand. ‘Ik weet dat het kort dag is en dat jullie niet willen duiken, maar jullie zullen je vast wel vermaken in de tussentijd. Het is een mooie gelegenheid voor jou om Martine wat beter te leren kennen.’

Ja, daar zit ik op te wachten, Martine beter leren kennen. ‘Dat zou leuk zijn geweest,’ lieg ik, ‘maar ik kan sowieso niet

mee, want ik ga naar Roemenië, weet je nog?’

Wessel knikt. ‘Weet ik uiteraard, maar misschien kun je een beetje schuiven?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Dat komt heel slecht uit, Gabi heeft speciaal voor mij een week vakantie opgenomen.’

‘Misschien kan zij ook schuiven?’

Er valt een korte stilte.

Als ik mijn mond open om te antwoorden, heft Wessel opnieuw een hand. ‘Laat maar, ik zie al hoe de vlag erbij hangt. Je hebt helemaal geen zin in Eilat.’

Ik knik.

‘Zeg dat dan meteen,’ zegt hij met een zucht.

Joris en Martine komen iets na zessen via de achterdeur binnen, Joris in een verkreukeld denimoverhemd en Martine in een jurk. Zwart en zonder tierelantijnen, maar toch: een jurk. Een spijkerbroek en een T-shirt, dat is het meest gedistingeerde dat ik haar ooit heb zien dragen. Ze draagt haar lange haar voor de verandering los, het licht op als goudgeel stro in de binnenvallende avondzon. Ze is knap, op een sfinxachtige manier.

Joris vult de kamer met zijn bijna twee meter lange gestalte. Hij schuift zijn zonnebril in zijn door de zon gebleekte haar en zegt: ‘Wat eten we? Het ruikt goed.’

‘Een gehaktschotel uit de oven,’ antwoord ik, mijn lippen in een glimlach plooiend.

Wessel neemt Joris vast in een bankschroefomhelzing. ‘Vijfendertig of zesendertig?’ vraagt hij als hij hem weer loslaat.

‘Zevenendertig,’ zegt Joris.

‘Nou ja, nog steeds een kuiken dus,’ antwoordt Wessel, die dit jaar veertig wordt. ‘Alsjeblieft.’ Hij overhandigt Joris zijn cadeau.

‘Dit is een veel te duur cadeau,’ zegt Joris, zodra hij het papier verwijderd heeft en een fles whisky in zijn hand heeft. ‘We hadden toch afgesproken geen cadeaus meer te kopen en elkaar alleen nog dingen te geven die we zelf al hadden?’

‘Klopt,’ zegt Wessel. ‘En deze fles had ik al heel lang. Zeker een paar dagen.’ Na deze mededeling verlegt hij zijn aandacht naar Martine. Ook haar omhelst hij; ze ondergaat het gelaten.

Als om te voorkomen dat ze dezelfde procedure bij mij moet doorlopen, steekt ze me daarna snel een hand toe. ‘Hoe gaat het?’ vraagt ze beleefd.

‘Goed,’ antwoord ik. ‘En met jullie?’

‘Ook goed,’ antwoordt ze.

Stilte.

Dat loopt lekker. Bega nooit de fout om, als iemand je vraagt hoe het gaat, een antwoord van één lettergreep te geven en daarna de vraag per ommegaande te retourneren. Dan kun je iemand net zo goed meteen een boemerang tegen het hoofd smijten. Maar het komt door Joris, ik weet niet hoe ik me tegenover hem moet gedragen. In mijn praktijk was dat al een probleem, en hier lost het zich allerminst op. We schudden elkaar stijfjes de hand. Hij kijkt me niet aan.

‘We kunnen aan tafel,’ zeg ik. ‘Het eten is bijna klaar.’

Martine bestudeert het landschapje dat ik vorige week op de ezel heb gezet, en dat nog afgemaakt moet worden. ‘Jezus,’ zegt ze. ‘Waar is dit? Is het daar ook oorlog?’

Ik duw Wessel mijn lege glas in de hand. ‘Schenk mij nog wat van die medoc in.’

Ik kan me de eerste keer dat ik Martine zag, nu iets meer dan een halfjaar geleden, nog goed herinneren. Joris had haar een paar maanden daarvoor ontmoet tijdens de voorlaatste missie in Afghanistan en hoewel hij wel vaker een scharrel had, leek het hem deze keer ernst te zijn. Wessel had bewon-

derend gefloten bij de kennismaking met Martine en tegen Joris gezegd dat het zo'n slechte zaak nog niet was om onder de wapenen te moeten, zeker als je met zo'n fraaie oorlogsbuit huiswaarts kon keren. De hand die hij daarna van Martine kreeg zou hij zich nog lang heugen. Ze kneep hem zowat fijn.

Ik heb altijd mijn best gedaan om Martine zich welkom te laten voelen als ze met Joris meekwam, maar we verhouden ons toch altijd een beetje tot elkaar als de SGP en GroenLinks als die weer eens samen moeten optrekken om het kabinet steun te verlenen. We zijn te verschillend. Ze gedraagt zich afstandelijk tegen mij en Wessel, alsof ze de tijd met ons met moeite uitzit. Weliswaar bewonder ik de vanzelfsprekende manier waarop ze haar lichaam bewoont – soepel en sterk – maar mentaal doet ze me denken aan een burcht met de ophaalbrug omhoog. Ik ken geen andere vrouwelijke militair persoonlijk, ik weet niet of haar pantser bij haar karakter hoort of dat het voortkomt uit haar militaire training. Misschien is ze dodelijk verlegen, en maakt ze daarom zo'n stugge indruk. Ik heb trouwens geen andere keus dan haar het voordeel van de twijfel te geven, met twee gezworen vrienden zoals Wessel en Joris lopen we elkaar met regelmaat tegen het lijf. We moeten er maar het beste van zien te maken.

Pas toen ik haar al een tijdje kende hoorde ik van Wessel dat Martine de dochter was van een hoge militair die bij een kettingbotsing op de A12 klem was gereden. Zijn vrouw liet daarbij het leven en zelf kwam hij in een rolstoel terecht. Martine, toen zeven jaar, had geen schrammetje, ze werd volmaakt ongedeerd uit het wrak bevrijd. Tot haar achttiende werd haar opvoeding vervolgens bepaald door een verbitterde vader wiens grootste wens het was zijn dochter in zijn voetsporen te zien treden. Tenminste, dat is Wessels versie, ik heb haar er nooit naar durven vragen. In elk geval helpt het

mij om wat minder hard over haar te oordelen. Elke keer als ze weer iets onhandigs zegt of zwijgend de tijd uitzit beeld ik me dat kleine meisje in dat achter haar dode moeder klem zat op de achterbank van een auto.

Laat het maar aan Wessel over om gasten te vermaken; met hem aan tafel ben je altijd verzekerd van gespreksstof. Politiek en filosofie zijn zijn stokpaardjes, maar zelfs over het weer is hij in staat een interessant betoog te houden. Joris wordt gaandeweg de avond ook lossier en de twee bediscussiëren de voors en tegens van kernenergie. Martine volgt het gesprek, maar neemt er geen deel aan. Ik vraag me af wat ze denkt. Buiten verschijnen de eerste flarden donkerblauw in het zomerse lichtblauw van de lucht.

Na het eten sta ik op om koffie te zetten; ik kijk reikhalzend uit naar het moment waarop het bezoek zal vertrekken. Het eerste wat ik straks ga doen is het bad vol laten lopen en me daar dan lekker in onderdompelen met een tijdschrift. Met een beetje fantasie kan ik de geur van eucalyptus al bijna ruiken.

Terwijl ik bonen maal, ruimt Wessel de tafel af. Intussen trakteert hij het bezoek op sterke verhalen uit zijn duikersrepertoire. Martine maakt een afwezige indruk, maar Joris hangt aan zijn lippen en vult af en toe het nodige aan.

‘Weet je nog,’ zegt Wessel tegen hem, ‘die vakantie in Zuid-Frankrijk?’ Aan de manier waarop hij de vuile borden op het aanrecht zet en zijn wijsvinger in de lucht steekt, weet ik al welk verhaal hij gaat opdissen. Dat van die enorme Middellandse Zee, waar in de wijde omtrek niemand te bekennen was, behalve die ene visser op de rotsen. En hoe het haakje van de hengel van die ene visser zich uitgerekend in de wijsvinger van Wessel boorde, waarna de man beet dacht te heb-

ben en als een malle de buit begon binnen te halen. ‘Ik moest voor mijn leven naar boven zwemmen, anders was ik mijn wijsvinger kwijt geweest,’ rondt Wessel zijn verhaal af.

Joris knikt; Martine grinnikt. ‘Dit is het nieuwe visserslatijn,’ zegt ze, ‘zullen we het duikersgrieks noemen?’

Aangenaam verrast glimlach ik haar toe. Zowaar, ze praat. En ze zegt nog wat grappigs ook.

‘Nee, nee,’ bezweert Joris haar. ‘Het is echt gebeurd, ik was erbij.’

Wessel slaat een bruggetje van een duik in het verleden naar de duik in de toekomst. ‘Zou het geen goed idee zijn,’ oppert hij, ‘als Joris tóch meegaat naar Eilat?’ Als Martine niet meteen reageert, voegt hij eraan toe: ‘Vakantie zal hem goeddoen.’

‘Vakantie,’ merkt Martine op. ‘Ja, dat is echt iets om je op te verheugen.’

Niemand zegt iets en nergens blijkt uit dat Joris en Martine het er al over hebben gehad. Joris schept suiker in de koffie die ik voor hem neerzet, om vervolgens met overgave de stilte aan flarden te gaan zitten roeren.

En dan zegt Wessel, terwijl hij nonchalant zijn armen achter zijn hoofd vouwt: ‘En misschien ook een goed idee: als Joris en ik duiken, zou jij met Laura mee kunnen naar Roemenië.’

Ik zet mijn koffie abrupt neer, waardoor er wat over de rand gulpt. ‘Wat?’ zeg ik.

Wessel, die gluiperd, glimlacht naar me. ‘Zou dat geen goed idee zijn? Zo’n trektocht door de Karpaten, dat is net iets voor Martine. Toch?’ Hij kijkt Martine weer aan.

Het is moeilijk te raden wat er door haar heen gaat, haar gezichtsuitdrukking is neutraal, op een klein trekje bij haar linkermondhoek na.

Voordat ze kan antwoorden legt Joris een hand op haar schouder. 'Wilde je niet altijd al eens naar Roemenië?'

'Hongarije,' antwoordt Martine. 'En trouwens, ik wil me niet opdringen. Laura heeft daar afgesproken met een vriendin, ik ben te veel.'

Ik weet dat ik geen verantwoording hoef af te leggen, en toch doe ik het. 'Nou ja, Gabi is niet zomaar een vriendin, ze kwam vroeger elke zomervakantie bij ons logeren. En ik heb haar al bijna twintig jaar niet gezien, dus we hebben veel om over bij te praten,' verklaar ik. 'Het was zo'n kinderplichtprogramma. Buitenlandse kinderen die een vakantie krijgen aangeboden bij een Nederlands gastgezin. Gabi zat vroeger in een kindertehuis in Roemenië. We waren elkaar uit het oog verloren, maar een tijdje geleden zocht ze contact met me via Facebook.' Te veel tekst, ik heb te veel tekst.

Martine knikt begrijpend. 'En nu gaan jullie samen een trektocht maken?'

'Een dag of vier maar,' zeg ik. 'In het Apusenigebergte.'

'Waar is dat?'

'Het zijn de uitlopers van de Karpaten. Daar zijn de bergen niet hoog, maar het landschap is heel ruig. Maar zoals ik al zei, die trektocht duurt maar vier dagen. Daarna blijf ik bij haar thuis logeren. Dus... misschien is het de moeite niet om voor zo'n kort uitstapje mee te gaan.'

'Nee, daar heb je wel een punt,' antwoordt Martine. Ze wendt haar blik af.

Bespeur ik teleurstelling? Weer zie ik dat meisje op de achterbank van de verkreukelde auto voor me. En dan bega ik de fout om te zeggen dat het onder andere omstandigheden absoluut een goed idee zou zijn geweest om die trektocht met z'n drieën te maken.

Wessel heeft aan een half woord genoeg, hij reageert met-

een: 'Maar dan is het simpel. Je wilde toch naar Hongarije, Martine? Na die trektocht, als Laura bij haar jeugd vriendin gaat logeren, zou jij kunnen doorreizen naar Hongarije. Het zou mij trouwens ook geruststellen,' zet hij zijn argument kracht bij, 'om te weten dat mijn lieve maar toch tamelijk onpraktische Laura de wildernis in trekt in het gezelschap van een ervaren militair. Ik bedoel, we weten allemaal dat Laura een conditie als een oude krant heeft en dat ze zelfs in ons eigen huis nog in staat is te verdwalen.'

Nou, van je man moet je het hebben.

Martine schuift ongemakkelijk op haar stoel heen en weer en werpt me schielijk een blik toe. 'Nogmaals, ik wil me niet opdringen, maar het zou wel leuk zijn.'

Met een triomfantelijk gebaar laat Wessel zijn handen op tafel vallen. 'Nou dan? Wat heb ik gezegd?' Hij kijkt me aan. 'Ze vindt het best een goed idee.'

Ik ben verbijsterd. Hij doet net alsof hij en ik het al uitgebreid besproken hebben!

'Oké,' zegt Martine. 'In dat geval zeg ik geen nee.'

'Mooi,' zegt Wessel handenwrijvend. 'We gaan alle vier een fijne vakantie hebben.'

Ik knik en glimlach stijfjes. Nog steeds heb ik dat visioen van een bad, maar in dat visioen lig ik er niet zelf in, Wessel ligt erin en ik duw hem kopje-onder.

2

Hoi Gabi, ben je toevallig nog wakker? Ik heb een vraag, en je moet natuurlijk gewoon nee zeggen als je er geen zin in hebt, wat ik me goed zou kunnen voorstellen. Het gaat om een kennis die het op het moment moeilijk heeft. Ze zou graag mee willen op trektocht.

Ik stop met typen en druk op de backspace tot ik bij het woord 'kennis' kom. Daar maak ik 'vriendin' van. Het gedeelte dat ze het moeilijk heeft laat ik weg, ik hou het bij een vriendin die graag mee zou willen op trektocht. En dat het maar om die vier dagen gaat en Gabi en ik de rest van de week voor onszelf hebben. Daarna wacht ik, hopen dat Gabi online gaat. Om dit onzalige plan zo snel mogelijk af te schieten.

Ze gaat niet online. Ik kijk op mijn horloge, het is bijna elf uur. In Roemenië is het nog een uur later, waarschijnlijk slaapt ze al. Misschien moet ik zelf ook naar bed gaan. Op de slaapkamer, die aan mijn werkkamer grenst, hoor ik Wessel rommelen. Zich van geen kwaad bewust, niet wetend wat hij heeft aangericht. Hoe is het mogelijk dat hij niet in de gaten heeft dat Martine en ik een uiterst ongelukkige combinatie vormen? Dan moet je toch wel stekeblind zijn, en dat voor een psycholoog! Hij is er wel erg op gebrand dat Martine en ik net zulke dikke vriendjes worden als Joris en hij.

Ik staar naar het scherm van mijn computer, scrol door de Facebookpagina van Gabi en wacht, hopen dat ze alsnog on-

line gaat. Waarom doe ik dit eigenlijk? Waarom werp ik de vraag waar ik zelf keihard ‘Nee!’ op zou willen roepen Gabi in de schoot? Ik had vanavond toch simpelweg op een beleefde manier kunnen zeggen dat ik die trektocht liever met z’n tweeën zou maken, omdat ik Gabi zo lang niet heb gezien? Waarom heb ik dat niet gedaan? In mijn spreekkamer hou ik mijn cliënten regelmatig voor dat ze hun grenzen moeten bewaken, en wat doe ik zelf? Ik ga ineens liggen en roep dat iedereen maar over me heen moet lopen met zijn grote platvoeten. Het lijkt wel alsof ik mezelf wil straffen.

Ho, ho, zo laat op de avond en met zoveel wijn achter de kiezen lijkt het me een slecht idee om mezelf te gaan zitten analyseren. Gabi’s antwoord moet maar uitsluitel geven, ik kan alleen maar hopen dat ze nee zegt. We hebben tenslotte zóveel om elkaar over bij te praten.

Een week na mijn tweeëndertigste verjaardag had Gabi me via Facebook een vriendschapsverzoek gestuurd. Ik hoefde geen twee keer met mijn ogen te knipperen om te zien dat zij het was: nog diezelfde grijze ogen, nog datzelfde fronsje tussen haar wenkbrauwen. In haar profiel las ik dat ze tegenwoordig in Cluj-Napoca in Roemenië woonde, en de verdere info luidde: ‘Heeft gewerkt bij Plaza Romania in Boekarest, werkt momenteel bij Platinia Shopping Mall in Cluj-Napoca.’

Ik zat meteen rechtop in mijn bureaustoel, klikte op ‘Bevestigen’ en stuurde haar een bericht, waarin ik haar liet weten hoe blij ik was dat ze contact met me zocht. Om dat te benadrukken liet ik het bericht vergezeld gaan van een bataljon emoticons. Al jaren speurde ik het internet af naar Gabi Konstantin, ons afscheid van destijds vrat nog steeds aan me en ik hoopte de kans te krijgen het goed te maken. Maar de enige Roemeense Gabi Konstantin wier achternaam met een

K in plaats van een C begon bleek een vrouw van in de vijftig te zijn. De Gabi die ik zocht was getrouwd en ging tegenwoordig door het leven als Gabi Radu. Dat ze nu contact met mij had gezocht was een enorme opluchting. Blijkbaar had ze minder slechte herinneringen aan de laatste keer dat ze bij ons logeerde dan ik vreesde. Eindelijk een kans om dat nare conflict uit te praten.

Ik installeerde de Messenger-app op mijn telefoon en wachtte op haar antwoord. Ze was op dat moment – midden op de dag – niet online, en na een paar keer tevergeefs checken nam ik aan dat ze aan het werk was, en dat zich in die Platinia Shopping Mall waarschijnlijk weinig gelegenheden voordeden om je Facebookaccount te checken. Dus ging ik zelf ook maar weer aan het werk, dat die dag bestond uit het bijhouden van de vakliteratuur. Het kostte me moeite om me op de artikelen over familierelaties en persoonlijkheidstypes te concentreren; om het kwartier controleerde ik mijn berichten.

Aan het einde van de middag verstuurde ik er zelf nog maar eens eentje, waarin ik haar nogmaals liet weten hoe blij ik was dat ze contact had gezocht. En hoe nieuwsgierig ik was naar haar leven. Even overwoog ik om alvast uitgebreid uit de doeken te doen hoe het mijne er de afgelopen jaren had uitgezien, maar ik besloot eerst haar antwoord af te wachten. Dat bleek geen onverstandig besluit te zijn. 's Avonds om kwart over negen was het eindelijk zover; ik zag dat ze online was en dat ze een bericht typte. Als gehypnotiseerd staarde ik naar de dansende puntjes in het chatvenster, die met tussenpozen stil bleven staan. Net toen ik dacht dat ze ermee gestopt was verscheen er een lap tekst. Om te beginnen excuseerde ze zich voor haar slechte Nederlands, wat al snel niet nodig bleek te zijn. Geen wonder, ze volgde al een tijdje een cursus Nederlands via een app. Haar leven was het afgelopen jaar in rusti-

ger vaarwater beland, en ze had veel aan me gedacht, liet ze me weten. Dat had haar ertoe gebracht haar Nederlands op te frissen en contact met me te zoeken.

Ze vertelde dat ze nooit meer was teruggegaan naar het kindertehuis, maar dat ze in plaats daarvan op zoek was gegaan naar haar familie. Na veel omzwervingen had ze de boerderij gevonden waar ze was geboren. 'Er was niets van over, alleen kapotte stenen,' schreef ze. Dorpsbewoners zeiden dat haar moeder was overleden en een van hen wist te vertellen dat Gabi's oudste zus een dorp verderop was gaan wonen. Die oudste zus nam haar in huis. Totdat bleek dat Gabi zwanger was van een getrouwde man met wie ze een korte affaire had gehad, toen zette ze haar op straat. Maar dat gaf niet, want ze had inmiddels 'een oude man' ontmoet, bij wie ze introk. Ze schreef er niet bij hoeveel ouder hij was. Toen het kind kwam – Cristian – zagen Gabi en de oude man wiens naam ze niet noemde dat de baby 'niet goed' was, en ze had hem naar een tehuis gebracht. Met pijn in het hart, maar ze had geen keus gehad, de oude man weigerde het kind op te voeden. Aangezien er geen opvangplek nabij was waar Cristian naartoe kon, kwam hij een kleine tweehonderd kilometer ten zuiden van Cluj-Napoca in een inrichting terecht.

Vijf jaar geleden kwam ene László de kraan repareren in het huis waar Gabi met haar oude man woonde. Het ging om een terugkerend probleem met het leidingensysteem, dat hem op een gegeven moment wekelijks deed langskomen. Ofwel László was een slechte loodgieter, of – dat kon natuurlijk ook, zo liet Gabi met een bijgevoegde smiley weten – hij hield het probleem zelf in stand, omdat hij Gabi dan kon zien. Lang verhaal kort: op een dag kwam de oude man thuis en betrapte hij hen in bed. Hij schopte Gabi de straat op. Daarna ging ze samenwonen met László, die ook eerst van een andere part-

ner af moest zien te komen. Ze schreef dat ze al snel weer zwanger werd en dat zij en László nu een dochter hadden, al had ze liever geen kinderen gewild. Ze had al de handen vol aan zichzelf. Gelukkig was dit kindje ‘wel goed’ en zij en László zouden die kleine voor geen goud willen missen. Ze sloot af met de woorden: ‘László is nu werkloos, maar ik werk in een warenhuis en verder gaat het goed. Hoe gaat het met jou?’

Maar verder gaat het goed. Ik had lang naar die tekst zitten staren, met mijn hoofd in mijn handen. Arme Gabi, hoeveel pech kun je hebben? Hoe gaat het met jou, wat kon ik daar in godsnaam op terugschrijven? Dat het ene geluk na de andere meevaller me was komen aanwaaien? Dat ik een vrijgevestigde psycholoog was met een bloeiende praktijk in Utrecht, getrouwd met een geweldige man? Ik kon – om het hallelujagehalte van mijn verhaal enigszins te dimmen – natuurlijk vertellen dat Wessel en ik graag kinderen hadden gewild, en dat die wens niet vervuld zou worden omdat Wessel zo goed als onvruchtbaar is en de ivf-pogingen zijn mislukt, maar hoe wrang zou dat zijn? Je nood over je onvervulde kinderwens delen met iemand die om begrijpelijke redenen haar eigen vruchtbaarheid als een vloek ervaart. Bovendien was het niet zo dat er helemaal geen hoop was: in de kliniek hadden ze ons laten weten dat ik op een dag ineens toch zwanger zou kunnen raken; hoe relaxter wij eronder waren, des te groter die kans. Dus hield ik me op de vlakte. Ik condoleerde haar met de dood van haar moeder en vertelde alleen het hoogstnoodzakelijke over mezelf. Een paar keer begon ik aan een zin over de laatste keer dat ze bij ons logeerde, maar het lukte me niet om onder woorden te brengen wat me zo kwelde. Ik moest haar in de ogen kijken als ik het ter sprake bracht. Ik schreef dat het me geweldig leek haar weer eens te zien.

Meteen daarop vroeg ze of ik al plannen had voor de zomer.

Die had ik nog niet. Ik vroeg of ze het misschien leuk zou vinden om naar Nederland te komen, met of zonder László en hun dochter?

Nee, schreef ze terug, ze had een beter plan: ik moest naar Roemenië komen. Zij was zo vaak in Nederland geweest, nu werd het tijd dat ik haar land leerde kennen.

Ik bekijk nog één keer Gabi's foto's op Facebook, haar levendige gezicht, de humor in haar ogen. Een vaag kiekje van haar man en meerdere van haar dochter, die een grauwe straat in haar eentje opfleurt met haar lach en haar rode fietsje. Verder een stuk of drie afbeeldingen waarop Gabi met haar breed grijnzende collega's staat, allemaal in een blauw uniform achter een balie. Net als ik wil afsluiten, verschijnt er alsnog een bericht van haar in de chat: *Geen probleem, Laura, jouw vriendin is ook van harte welkom! Ik verheug me erop jou te zien. Tot volgende week!*